

valo placení konané jednateli. Odporovalo by poctivosti a důvěře, kdyby pojišťovna sama nejsouc bez opomenutí, teprve po nastalé příhodě pojistné neuznávala zaplacení prémie a uplatňovala z toho důsledky pro pojistníka nepříznivé. Z vývodů těch plyne, že zaplacení první pojistné prémie dne 3. dubna 1932 jednateli Jaroslavu B. se stalo s právním účinkem pro žalovanou pojišťovnu, takže není podkladu pro namítané prodlení a následky z toho vyvozované.

Čís. 14451.

Zrušovací stížnost podle § 46 honeb. zák. pro Čechy jest podati ve lhůtě patnáctidenní (§ 54 (2) zák. čís. 100/31 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 18. června 1935, R I 437/35.)

P r v ý s o u d zrušil k zrušovací stížnosti Jindřicha H-Sch-a nález smluvčího soudu. **R e k u r s n í s o u d** k rekursu odpůrce Jana N-a usnesení prvního soudu zrušil a odmítl zrušovací stížnost do výroku smluvčího soudu podle § 46 honeb. zák. jako opožděnou. **D ů v o d y:** Zrušovací stížnost podle ustanovení § 46 honeb. zák. pro Čechy ze dne 1. června 1866 čís. 49 z. z. čes. proti nálezu soudu smluvčího jest podati do 14 dnů po doručení nálezu, byl-li nález vydán písemně (Gl. U. čís. 14734). To se však v souzeném případě nestalo. Byl-li, jak zjištěno, nález doručen navrhovateli dne 18. května 1934, a byla-li proti nálezu tomuto podána zrušovací stížnost teprve 11. srpna 1934, stalo se tak opožděně a proto bylo stížnost tuto jako opožděnou odmítnouti (§ 39 I zák. čís. 100/31 sb. z. a n.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Jde o to, do jaké lhůty jest podati zrušovací stížnost do výroku smluvčího soudu podle § 46 honeb. zák. pro Čechy ze dne 1. června 1866 (čís. 49 z. z.). Podle spisů byl tento výrok doručen dovolacímu rekurentu nejpozději dne 18. května 1934. Zrušovací stížnost došla k soudu I. stolice dne 14. srpna 1934. Rekursní soud se nepřípadně odvolává na rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského, uveřejněné pod čís. 14734 ve sbírce Gl. U. staré řady. Neboť rozhodnutí to ze 13. června 1893 jest vybudováno na ustanoveních starého všeobecného soudního řádu ze dne 1. května 1781 čís. 13 sb. z. s., který podle čl. I uvozovacího zákona k civilnímu řádu soudnímu ze dne 1. srpna 1895 čís. 112 ř. z. pozbyl své moci. Naproti tomu ustanovení § 46 honeb. zák. pro Čechy nepozbylo novým civilním soudním řádem své působnosti a lze se proti rozhodnutím smluvčího soudu tak jako dříve brániti ne žalobou, nýbrž jen zrušovací stížností (plenisimární rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 15. ledna 1902, Gl. U. n. ř. 1847). Řízení, jež se koná u soudu o zrušovací stížnosti, jest řízení nesporné (Gl. U. n. ř. 1847, 2236). Zrušovací stížnost nutno podati do určité lhůty, ale neplatí tu předpis § 596 c. ř. s., který k podání žaloby na zrušení rozhodčího

výroku stanoví lhůtu tří měsíců. Podle § 34 zákona čís. 100/31 sb. z. a n. lze v nesporném řízení obdobně užití ustanovení zákona o řízení sporném jen, pokud jde o strany, zmocněnce, právo chudých, řízení, ústní jednání, důkazy, usnesení a navrácení k předešlému stavu, nikoliv tedy ustanovení civilního řádu soudního o řízení rozhodčím (§§ 577—599). Zrušovací stížnost podle § 46 honeb. zák. pro Čechy jest podle své podstaty opravným prostředkem, o němž se, jak již nahoře uvedeno, rozhoduje v soudním řízení nesporném. Důsledkem toho jest, pokud jde o lhůtu k podání zrušovací stížnosti, obdobně použití zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. o základních ustanoveních soudního řízení nesporného o lhůtě rekursní. Poněvadž pak podle § 54 (2) zák. čís. 100/31 sb. z. a n. je lhůta rekursní 15denní, musí zrušovací stížnost býti podána nyní do 15 dnů. Zrušovací stížnost, podaná téměř za 3 měsíce, jest opožděná a bylo ji proto odmítnouti (§ 39 (1) zák. čís. 100/31 obdobně).

Čís. 14452.

K § 3 g) zákona čís. 33/34 Sb. z. a n.

Splátkami podle tohoto předpisu nejsou vyrovnací kvoty.

Rozh. ze dne 18. června 1935, R I 580/35.)

Prv ý s o u d zamítl návrh povinného zemědělce, by exekuce vnučenou správou proti němu vedená byla podle § 1 zák. čís. 33/34 sb. z. a n. ve znění čl. I vl. nař. čís. 259/34 odložena. R e k u r s n í s o u d návrhu vyhověl. D ů v o d y: Prv ý s o u d zamítl návrh povinného na odklad exekuce vnučenou správou nemovitostí s odůvodněním, že vymáhaná pohledávka je poslední 5% kvotou vyrovnací splatnou dne 1. ledna 1934, že tedy jde o smlouvenou kapitálovou splátku nepřesahující ročně 5% původní jistiny, splatnou po 9. květnu 1933, na niž nevztahuje se ve smyslu § 3 lit. g) zák. čís. 33/34 ve znění vlád. nař. 259/34 ochrana. Podle § 3 cit. zák. nelze povolit odklad vymáhání pohledávek po 9. květnu 1933. Zde jde o pohledávku přihlášenou k vyrovnání, která je vymáhána, pokud jde o poslední 5% kvotu splatnou dne 1. ledna 1934. Soudním vyrovnáním nenastává novace pohledávky, nýbrž pohledávka pouze zaniká co do částky převyšující vyrovnací kvotu (čís. 3373, 5281 sb. n. s.). Podle § 3 lit. f) cit. zák. rozhoduje vznik pohledávky a je tudíž nerozhodné, že podle vyrovnání poslední část kvoty byla splatná až po 9. květnu 1933. V § 3 lit. g) upustil ovšem zákon od kriteria zaujatého v odst. 1 lit. f) a okamžik vzniku pohledávky nahradil okamžikem splatnosti, avšak pod smlouvené pravidelné kapitálové splátky splatné po 9. květnu 1933 nelze podřaditi vyrovnací kvoty, na které, jak plyne z důvodové zprávy, při ustanovení § 3 lit. g), vůbec pomyšleno nebylo, a nutno tudíž, ježto jde o pohledávku vzniklou před 9. květnem 1933, přiznati dlužníku, který je zemědělcem, nárok na odklad.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Rekursní soud správně vyložil, že za smlouvené pravidelné kapitálové splátky podle § 3 písm. g) zák. čís. 33/34 sb. z. a n. nelze pokládati